

El setge anticatalanista a les Balears

La pressió dels mitjans anticatalanistes ha empès el PP balear cap a posicions inusitades.

Lunivers de mitjans anticatalanistes, tant a les Balears com a Madrid, fan virar el PP de José Ramón Bauzá cap a posicions fins ara mai no defensades tan clarament. El discurs de Bauzá, ja pràcticament idèntic al del sector més espanyolista del partit representat per Carlos Delgado, no presenta cap dubte: nega la unitat de la llengua i vol liquidar la normativa lingüística a les escoles i a l'administració.

Anticatalanisme tradicional. L'anticatalanisme a les Balears, tradicionalment havia estat residual. És cert que sempre hi ha hagut aquest corrent dins el PP, però mai no havia tengut força al si del partit. I menys encara a fora, on s'expressava per mitjà de grups d'ultradreta molt minoritaris que, tot i presentar-se a les eleccions, mai no havien rebut més de 10.000 vots, entre tots. L'únic grup que arribà a tenir una certa incidència –a les eleccions del 2003– va ser l'Agrupación Social Independiente (ASI), creada per un ex-policia, que tengué uns 5.000 vots a Mallorca i assolí representació en un parell de municipis. La resta de formacions –per exemple, Unió des Poble Baleá, escrit així– mai no passaren d'uns escassos centenars de vots. Tot aquest conglomerat no era unitari. Cada grup feia la guerra pel seu compte. I tots plegats no eren més que part de la inexorable quota *freak* que hi ha a qualsevol país. Ningú no se'ls prenia seriosament. Ni tan sols quan un exaltat d'extrema dreta, Jaume Martorell, va cremar el repetidor de TV3 a la serra d'Alfàbia. Va ser el 22 d'abril del 1989. L'home era un vell nostàlgic del franquisme –tenia uns 70 anys– i va actuar amb tan poca traça que la policia el va detenir ràpidament i acabà essent jutjat i condemnat, tot i que no entrà a presó per l'edat. És cert que aquell episodi va colpejar la societat

mallorquina i balear, però va ser un acte aïllat sense cap més conseqüència.

Tot aquest univers ultra i anticatalanista no tenia cap comprensió per part dels mitjans de comunicació balears més influents. Això, i la migradesa social i política, els deixava condemnat a la marginalitat. Era quelcom que s'activava de manera recurrent, però a ningú no el molestava gaire perquè tothom sabia que era molt poca gent, molt xarona i sense cap possibilitat d'accedir políticament a les institucions i ni tan sols de convertir-se en un àmbit social i ideològic respectable, normal.

Dreta política i anticatalanisme.

Tant a la Unió del Centre Democràtic (UCD), partit que guanyà les eleccions a les Balears entre el 1977 i el 1979, com a Aliança Popular (AP), partit majoritari entre el 1983 i 1989, com també al PP (nou nom que prengué l'antiga AP), que ha estat el partit més votat a totes les eleccions entre el 1989 i 2008 –aquell any el PSOE el guanyà a les eleccions espanyoles per molt poc–, sempre hi ha hagut un sector clarament anticatalanista. Però mai no ha estat l'oficial ni, de bon tros, el majoritari. De fet, durant els llargs anys de presidència del govern de Gabriel Cañellas (AP i PP), entre el 1983 i 1995, el català no fou mai un element de tensió política ni encara menys social. És cert que socialment hi havia polèmiques de tant en tant, a la secció de cartes al director, i que cada cert temps algun dirigent conservador feia declaracions contra la normalització, però la pràctica política era completament diferent. De fet, sota el govern de Canellas s'aprovà per unanimitat parlamentària la llei de normalització lingüística (1986), s'emprengué la immersió a les escoles d'infants i, a les acaballes de la seva presidència, es va començar a parlar de la necessitat d'aprovar un decret –per

part de qui va ser conseller d'Educació, Bartomeu Rotger, que provenia d'UM– per garantir un mínim d'educació en català a tot l'ensenyament. Aquest decret –conegut com el *decret de mínims*– va ser aprovat el 1997 sota la primera presidència de Jaume Matas (1996-1999). Tota la normativa lingüística que hi ha a les Balears ha estat aprovada sota governs conservadors. No és que AP i després el PP fossin entusiastes de la normalització, perquè la veritat és que sovint no feien complir les lleis i decrets que aprovaven, però políticament no s'hi oposaven.

Mitjans de comunicació i anticatalanisme.

Cal dir que des del començament de l'autonomia balear, l'any 1983, i fins al 2003, els mitjans de comunicació de més influència tenien superat el conflicte lingüístic que els sectors més dretans havien provat de fer esclatar els anys de la transició. Entre la mort del dictador Francisco Franco (1975) i les primeres eleccions autonòmiques (1983) hi hagué tímides campanyes contra el català. Normalment eren l'extensió d'una polèmica que s'havia suscitat a les pàgines del *Diario de Mallorca* l'any 1973. Aleshores aquest rotatiu va començar a publicar uns articles d'opinió signats amb el pseudònim de Pep Gonella –personatge d'una cançó popular mallorquina– que defensava les modalitats insulars enfront del català estàndard. Li contestà el filòleg Francesc de Borja Moll i a la disputa s'hi afegiren nombroses cartes al director durant mesos. Don Francesc escrigué que per saber qui era realment Pep Gonella es podia esbrinar tenint present tot l'alfabet “de l'A a la Z”. Identificava el qui era aleshores el director del diari esmentat, Antoni Alemany, i el president del consell d'administració de l'empresa editora, Josep Zaforteza.

El 1981 –després d'haver deixat el *Diario de Mallorca* molt abans– Alemany va ser un dels principals impulsors d'*El Día de Baleares*, diari editat gràcies al suport dels grups hotelers

El maig de l'any passat, l'organització anticatalanista Círculo Balear va organitzar una manifestació a Palma contra la normalització de la llengua pròpia de les Illes.

EFE

"LA VERDAD NOS HACE LIBRES"

Círculo Balear

QUE ES EL CÍRCULO BALEAR
DECLARACIÓN DE PRINCIPIOS
CÍRCULO BALEAR OPINA
NOTICIAS DEL CB
GALERÍA FOTOGRAFICA DEL CB
MEMORIA HISTÓRICA
LÍBRERÍA
COMO DEFENDEA TUS DERECHOS/DOCS
VICTIMAS DE LA IMPOSICIÓN DEL CATALÀ
HAZTE SOCIO
FET SOCI
CONTACTA CON NOSOTROS
VOZLIBRE
Diario digital independiente
Balears Liberal
periódico online

Fundación Nacional CÍRCULO BALEAR

Ahora es el momento de contar contigo

Continuamos siendo independientes gracias a tu apoyo

20 MAYO 2008 - MANIFESTACIÓN "CÍRCULO BALEAR POR LIBERTAD, VOLUNTAD LIBERTAT DESBALEARS"

13 FEBRERO 2010 - CALA 10 ANIVERSARIO

EL TEMPS

API La oferta inmobiliaria mas profesional de Balears
4000 propiedades a un solo click

"Obrer, val el clic del il·lustrat Col·legi d'Agents de la Propietat Inmobiliaria de Balears"

PORTADA BALEARÉS CULTURA DEPORTES INTERNACIONAL NACIONAL LIBERTAD SOCIAL SUCESOS ESQUELAS

Viernes, 1 de Octubre de 2010 Actualizado a las 09:03

MI MONIA HISTÓRICA A MIS
Jesse de Vázquez, un economista que administra la "memoria histórica"

FRANES I LIBERTAT
D- Hay dinero para los catalanes y no para las medallas
E- El silencio ostentoso de las escuelas
D- El Juzgado no le ha prisionado todavía la desaparición grabada de Catalunya

Retenido durante más de 7 horas por policías sublevadas
Correa acusa a la oposición del "intento de golpe de Estado" una vez liberado por el ejército

Quito, 1 (EP/LB) - El presidente de Ecuador, Rafael Correa, ha acusado a la oposición de haber estado detrás de la sublevación policial que lo tuvo retenido durante varias horas en un hospital de la Policía Nacional en Quito.

En concreto, el mandatario ecuatoriano apuntó al ex presidente Lucio Gutiérrez (2003-2005) como instigador de lo que calificó como un "intento de golpe de Estado".

La actualidad en imágenes

- Correa lamenta el deterioramiento de sangre
- Al menos tres muertos y 17 heridos en el rescate de Correa, según el ministro del Interior
- Un ex abogado del líder opositor Lucio Gutiérrez llama al respeto a los hospitales de Ecuador TV
- Guzmán recupera paulatinamente la normalidad, según el gobernador de Coahuila
- Correa herido en su intento de golpe de estado de la policía y el ejército
- Efectivos del ejército evocan a Correa
- Zapatero habla con Correa y pide respeto para el presidente elegido democráticamente

LA PREGUNTA DEL DIA
¿Cree que los fiscales andaluces trabajan para el PSOE?
Si
No
Votar
Ver los Resultados
Opiniones

ENCUESTAS DIGITALES

La Opinión de Antonio Alemany
La gente no está para frivolidades

EL TEMPS

Amb l'impuls del nacionalisme espanyol, els darrers anys han aparegut entitats i mitjans de comunicació digitals que treballen obsessivament contra la unitat i la normalització del català a les Balears.

Barceló i Matutes. El rotatiu, que va dirigir el periodista, va voler mantenir vives les tesis diguem-ne gonelles contra la normalització del català. Però la seva escassa tirada no li va permetre de tenir mai influència. Fruit d'aquesta migradesa, l'empresa editora arribà el 1988 a un acord de col·laboració amb *Diario 16*, de Madrid, dirigit per Pedro J. Ramírez. Quan Ramírez va passar a fundar *El Mundo*, el diari mallorquí seguí el mateix camí poc després, i així el 1993 esdevingué *El Mundo-El Día de Baleares*. El 1997 l'empresa madrilenya acaparà el 51% de les accions i, per tant, el control absolut. Alemany continuà present a totes aquestes fases del diari, i fins avui, com a columnista i en algun moment com a cap d'opinió. A més, sota la segona presidència de Matas al

govern (2003-2007), fundà el digital *libertadbalear.com*. Les posicions gènere als mitjans quedaren sempre aïllades a les aventures professionals i empresarials d'Alemany. I mai no tingueren gran influència en el món polític.

El panorama canvià el 2002. Aquell any Pedro J. Ramírez envia a dirigir l'edició balear del diari Eduardo Inda, periodista que ara dirigeix *Marca* i que no fa gaire va preferir unes declaracions contra de Guardiola. En aquell moment el rotatiu vivia en plena expansió a Espanya i també a les Balears. Des de tot d'una Inda imposa una línia editorial molt dura contra tot allò que fes olor de nacionalisme i també de normalització del català. L'any 2003 guanya les eleccions autonòmiques el PP i Jaume Matas es converteix novament en president. El

diari dirigit per Inda havia atacat molt fort el pacte de progrés (1999-2003) i la victòria conservadora li obre les portes a exigir fermesa contra "les imposicions catalanistes". Matas fa declaracions públiques en aquesta línia i fins i tot -abans de ser president- havia arribat a dir que Catalunya pretenia "l'*anschluss* cap a les Balears", en referència a l'annexió d'Àustria per part de l'Alemanya nazi el 1938. Però aquestes sortides de to no es concretaren en mesures polítiques contra la normalització. Matas no tocà cap norma legal. L'únic que va fer va ser, mitjançant la conselleria d'Educació dirigida per Francesc Fiol, imposar el decret de trilingüisme, pel qual les escoles havien d'incorporar a l'ensenyament una llengua estrangera. Una iniciativa que va ser rebutjada pels nacionalistes i l'esquerra perquè al seu parer anava en detriment del català. Des del diari de referència de l'anticatalanisme es donava suport al decret però aviat el van considerar insuficient.

Així com transcorria la legislatura, *El Mundo-El Día de Baleares* va anar fent pressió al govern cada vegada més, per mirar que atacàs la normativa legal del català. Sempre, naturalment, adduint la *llibertat* dels pares a l'hora de triar la llengua en què els seus infants han de ser escolaritzats. Però Matas no volgué o no s'hi atreví i no tocà res de la normativa legal. Aviat el diari imprès i el digital esmentats feren del conseller d'Educació, Francesc Fiol, diana de les seves crítiques més ferotges. El consideraven un "submarí catalanista". Aquesta mateixa denominació es guanyà Pere Rotger, president del Parlament, quan acceptà el domini *.cat* per a la cambra. No eren els únics. Tot càrrec del PP que no fos clarament anticatalanista quedava automàticament batejat amb la mateixa consideració. El cim arribà amb la inclusió de Maria de la Pau Janer a les llistes electorals del 2007. Acusaren Matas de convertir el PP en "refugi de catalanistes" i per tant en "submarí del catalanisme". La derrota del PP va ser llegida per tots aquests mitjans amb la mateixa clau: el "catalanisme" de Matas havia motivat la rebel·lió de les bases que votaren invalidant unes 10.000 paperetes. No hi ha manera de saber si la xifra és real o no, però la donaren per bona i encara ara en parlen. Val a dir que el PP va obtenir el

2007 el millor resultat de la seva història –un 47% dels vots– i que si perdé el govern va ser perquè restà un diputat per Eivissa, on és difícil que ningú deixàs de votar el PP perquè tengués Janer com a candidata per Mallorca.

El salt del 2007-2010. Després de la pèrdua del poder del PP, tant *El Mundo*-*El Día de Baleares* com *libertadbalear.com*, amb el suport ocasional de *libertaddigital.com* i més mitjans digitals i impresos de Madrid, convertiren el batlle de Calvià, Carlos Delgado, en la seva aposta per al futur del partit. Delgado és un confés anticatalanista “sense complexos”. Quan la corrupció esquitxà Matas i bona part de la cúpula conservadora, tota l’artilleria mediàtica dretana –que havia estat entusiasta de Matas– atacà encara amb més força l’ex-president. I també Rosa Estaràs –presidenta des de l’estiu del 2007 fins

al setembre del 2009– i tots els antics dirigents del partit conservador. L’estratègia era clara: presentar Delgado com un polític sense màcula i amb “fermesa ideològica”. El volien de president del PP. Delgado es presentà al congrés del 2007 contra Estaràs. Perdé. Tanmateix, la campanya dels mitjans anticatalanistes no cessà. Ben a l’inrevés. Es va estendre. El Círculo Balear, que és una entitat civil anticatalanista fundada el 2000 i que no havia tingut gairebé cap ressò públic, començà a ser projectada àmpliament per aquests mitjans. Es presidit per Jorge Campos, assessor de Delgado a l’Ajuntament de Calvià. El Círculo va convocar una manifestació a Palma contra el català –oficialment, per la llibertat lingüística– el 30 de maig del 2009, a la qual participaren unes 2.000 o 3.000 persones, tot i que els organitzadors digueren que n’hi havien assistit unes 20.000. Els mitjans de comunicació

ultrès per una banda, el Círculo per una altra i Delgado per una altra, s’han anat retroalimentant en una espiral de pressió creixent contra el PP entre el 2007 i el 2010. El missatge era clar. O Delgado presidia el PP o vendria el desastre. Significativament, aquests anys han deixat anar la idea que només la UPyD podria ser l’alternativa al “decadent” i “corrupte” PP davant l’“opressió catalanista”, si Delgado no era president del partit.

Quan el nou president del PP, José Ramón Bauzá, convocà el congrés extraordinari el 6 de març d’enguany, tot aquest univers anticatalanista feu pinya a favor del batlle de Calvià, que novament es presentà a president del PP. I novament perdé. Aleshores semblava que l’estratègia seria clarament de trencament. UPyD esdevenia, a ulls de tot aquest univers anticatalanista, l’única esperança. La pressió dels mitjans ultradretans durant aquest mesos no ha fet sinó créixer i créixer. Més encara amb la irrupció de les TDT i les tertúlies d’opinió que –a Interconomia, VeoTV...– tenen en l’anticatalanisme –sovint referint-se a les Balears– un dels seus preuats segells d’identitat.

Però cap al mes d’abril passat tot canvià. Finalment, la pressió mediàtica assolí, si més així ho pareix a hores d’ara, no pas el seu gran objectiu –que Delgado fos president del PP o, si no, trencar i apostar per UPyD–, però sí un altre de totalment inesperat: que el president del PP es convertís al més clar anticatalanisme, assumint tot el discurs de Delgado. Des d’aquell moment les crítiques a Bauzá s’han esvaït. Significativament, el suport cap el PP torna ser tan entusiasta com ho havia estat abans de les eleccions del 2003.

Per primera vegada, doncs, i gràcies a la gran pressió del conjunt dels mitjans anticatalanistes, el PP balear es podria presentar a les eleccions amb un programa que trencàs clarament la unitat de la llengua i contra el manteniment de tota la normativa legal a favor del català. L’èxit d’aquests mitjans ha estat gran, sens dubte, perquè han fet passar l’anticatalanisme de la marginalitat a l’oficialitat del partit majoritari i que, segons totes les enquestes, governarà l’any vinent.

Miquel Payeras

Bauzá i el català

En una entrevista concedida recentment a *libertaddigital.com*, el president del PP balear, José Ramón Bauzá, va explicar la seva posició sobre la llengua: “Promet que els pares podran elegir amb llibertat absoluta la llengua vehicular per a l’ensenyament del seu fills, ja sigui el castellà o qualsevol de les nostres modalitats lingüístiques”. Bauzá mai no anomena pel seu nom la llengua pròpia de les Balears. Sempre s’hi refereix així: “les nostres modalitats”. És la recuperació del trencament de la unitat lingüística com a objectiu polític. D’una altra banda, a l’entrevista esmentada el president del PP també deixà clar que el català “no serà un requisit (per accedir a l’administració) sinó un mèrit” perquè, a parer seu, “és de sentit comú” i és allò que la “normalitat del carrer” vol. En un acte recent a Palma insistí a dir que “nosaltres defensam el mallorquí, el menorquí, l’eivissenc i el formenterer tant com defensam el castellà”.

Per una altra banda, fa dues setmanes Bauzá va anar a un acte organitzat a Palma pel Círculo Balear. Suposadament, era un acte contra el terrorisme, amb les intervencions estel·lars de José Antonio Ortega Lara, segrestat per ETA el 1996, i de Maria San Gil, ex-presidenta del PP basc. Naturalment, l’acte es va convertir en un clam contra les “imposicions catalanistes”. A primera fila aplaudien Bauzá i, a la seva dreta, Carlos Delgado.

Carlos Delgado